

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Mgr. Daniel Hájek, LL.M.**, advokát, sídlem Vinohradská 29/93, Praha 2, proti žalované: **Česká advokátní komora**, sídlem Národní třída 16, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí odvolací kárné komise žalované ze dne 8. 10. 2019, sp. zn. K 42/2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2021, č. j. 11 Ad 4/2020 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Odvolací kárný senát odvolací kárné komise žalované (dále jen „odvolací senát“) rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí kárného senátu kárné komise žalované (dále jen „kárný senát“) ze dne 6. 2. 2019, sp. zn. 45/2018. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným, že se dopustil kárného provinění porušením § 16 odst. 1 a 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, a § 17 zákona téhož zákona ve spojení s čl. 4 odst. 1 a 2 a čl. 9 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex). Za to mu kárný senát uložil pokutu ve výši 60 000 Kč a povinnost náhrady nákladů ve výši 8 000 Kč.

[2] Žalobce se kárného provinění dopustil tím, že jako zástupce společnosti IZOLPARTNER s.r.o. podal na pokyn této společnosti odvolání k Městskému soudu v Praze, následně však ve stanovené lhůtě neodstranil vady odvolání. Následkem toho Vrchní soud v Praze odvolání společnosti IZOLPARTNER s.r.o. odmítl, přičemž žalobce o této skutečnosti, ani o tom, že rozsudek soudu prvního stupně nabyt právní moci a stal se vykonatelným, společnost neinformoval. Společnost IZOLPARTNER s.r.o. pak v důsledku toho nesplnila soudem uložené povinnosti a protistrana se domáhala jejich splnění cestou exekuce.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou městský soud rozsudkem označeným v záhlaví jako nedůvodnou zamítl. Městský soud nepokládal rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná, jelikož je v nich srozumitelně popsáno, z jakých podkladů správní orgány vycházely při rozhodování a k jakým závěrům dospěly. Z napadených rozhodnutí dle městského soudu vyplývá, v jakém konkrétním jednání spočívalo žalobcovo kárné provinění (jako zástupce klientky nereagoval na usnesení soudu a nedoplnil podané odvolání, což vedlo k jeho odmítnutí, přičemž o této skutečnosti klientku neinformoval). Zároveň je z rozhodnutí patrné, jak kárný senát toto jednání právně kvalifikoval. Dále městský soud nesouhlasil s tím, že správní orgány nepřihlédly k žalobcem tvrzeným skutečnostem a označeným důkazům, což se dle názoru žalobce projevilo v nezohlednění písemného pokynu od klientky odvolání nedoplňovat, který žalobce předložil při jednání. Městský soud nepřisvědčil ani námitkám, že správní orgány upřednostnily tvrzení žalobcovy klientky, a na základě toho pak dospěly k nesprávným skutkovým zjištěním. Dle městského soudu kárný senát naopak v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů přesvědčivě odůvodnil, proč nepovažoval žalobcem předložený ručně psaný záznam za věrohodný a proč se přiklonil ke svědecké výpovědi tehdejšího jednatele žalobcovy klientky (Ing. Zdeňka Krčka). Dále konstatoval, že dospěl-li správní orgán po vyhodnocení důkazů k jinému závěru než žalobce, nemohla tato skutečnost založit důvodnost podané žaloby. Městský soud nepřisvědčil ani tomu, že správní orgány neprovedly některé důkazy navržené žalobcem, přičemž se taktéž nevypořádaly s tím, proč k jejich provedení nepřistoupily. Dle městského soudu žalobce blíže nekonkretizoval, o jaké konkrétní důkazy se jedná, co jimi žalobce zamýšlel prokázat a jaký mají vztah k předmětu řízení či jaký je jejich vliv na právní kvalifikaci žalobcova jednání. Kárný senát dle názoru městského soudu také dostatečně odůvodnil, proč k některým důkazům nepřihlédl.

[4] Městský soud dále s odkazy na komentářovou literaturu a rozhodovací praxi kárných senátů žalované konstatoval, že popis kárného provinění odpovídá skutkovému vymezení, které je obsaženo ve výrokové části kárného rozhodnutí, i právní kvalifikaci a naplňuje definici kárného provinění dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Závěrem městský soud odmítl námitky, že by kárný senát označil žalobcovo chování v průběhu kárného řízení za přítěžující okolnost a že jsou druh a výše uloženého kárného opatření nepřiměřeně přísné. Ztotožnil se s argumentací kárného senátu, který z pasivity a nedostatečné žalobcovy sebereflexe vyvodil závěr, že upuštění od potrestání nebo uložení napomenutí by k naplnění účelu kárného řízení nevedlo, takže zvolil kárné opatření ve formě pokuty. K výši pokuty městský soud v návaznosti na § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii uvedl, že kárný senát mohl žalobci uložit pokutu až do výše 1 335 000 Kč. Pokutu ve výši 60 000 Kč tudíž městský soud s přihlédnutím k zákonné výměře,

pokračování

žalobcovým osobním a majetkovým poměrům a rozhodovací praxi kárných senátů ČAK ve srovnatelných případech považoval za přiměřenou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítal, že městský soud nesprávně posoudil otázku nezohlednění písemného pokynu od klientky, který stěžovatel předložil ve věci skutku spočívajícího v neodstranění vad podaného odvolání v soudem stanovené lhůtě. Správní orgány a městský soud naopak dle stěžovatele jednostranně vyšly ze svědecké výpovědi Ing. Zdeňka Krčka, nezohlednily jeho tvrzení ohledně motivace původních jednatelů a společníka klientky (společnosti IZOLPARTNER s.r.o.), aby vina za nepokračování v odvolacím řízení padla na stěžovatele a oni nebyli vůči novému vedení klientky (společnosti) odpovědní, a v této souvislosti také odmítly veškeré důkazy navržené stěžovatelem ve vztahu k těmto tvrzením. Nezákonné je dle názoru stěžovatele také právní posouzení skutku spočívajícího v neinformování klientky o odmítnutí odvolání, jímž se správní orgány ani městský soud téměř nezabývaly a neprovedly k němu důkazy. Toto obvinění proto nemá oporu v kárném spisu.

[6] Stěžovatel dále namítal přísnost a nepřiměřenost druhu a výše uloženého kárného opatření, zejména ve spojitosti s poukazem na kárná opatření ukládaná v obdobných případech. V této souvislosti upozornil, že kárný senát nezohlednil jeho stávající majetkové poměry, jakož i případné polehčující okolnosti. Za přitěžující okolnost kárný senát označil stěžovatelovo chování v průběhu kárného řízení, které však nemůže být posuzováno jako přitěžující okolnost.

[7] Stěžovatel se ohradil také vůči popisu kárného provinění ve výrokové části rozhodnutí kárného senátu, konkrétně proti tomu, že nejednal čestně, poctivě a slušně a neplnil převzaté závazky. Podle stěžovatele měl městský soud rozhodnutí správních orgánů zrušit, neboť neprovedly řadu navržených důkazů vztahujících se k finanční a hospodářské situaci jeho klientky (společnosti IZOLPARTNER s.r.o.), dokládajících její skutečný úmysl, a také o e-mailovou korespondenci mezi orgány jmenované společností a stěžovatelem. Konkrétně stěžovatel poukázal na listiny připojené k podání ze dne 9. 1. 2019, o jejichž neprovedení k důkazu kárný senát ani nerozhodl, jak je patrné z protokolu o jednání kárného senátu ze dne 10. 1. 2019. Z těchto důkazů přitom dle stěžovatele plyne, že klientku informoval o odmítnutí odvolání, takže pokud by uvedené důkazy byly provedeny, nemohl by kárný senát dospět k závěru, že se uvedený skutek stal.

[8] Dle stěžovatele bylo řízení před městským soudem také zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tuto vadu stěžovatel spatřuje v tom, že městský soud rozhodl ve věci, ačkoli neměl k dispozici kompletní spisový materiál od kárného a odvolacího senátu. Stěžovatel krátce před nařízeným jednáním u městského soudu nahlédl do spisového materiálu a zjistil, že kárný spis předložený žalovanou není úplný a neobsahuje téměř žádný z listinných důkazů, který založil do spisu. Stěžovatel uvedl, že v kárném řízení navrhl k důkazu (i) 61 datových souborů listinných důkazů, které založil do kárného spisu spolu s podáním označeným jako vyjádření kárně obviněného ke kárné žalobě dne 14. 12. 2018; (ii) dále 57 datových souborů

listinných důkazů, které založil do kárného spisu spolu s podáním označeným jako doplnění vyjádření kárně obviněného ke kárné žalobě dne 9. 1. 2019; (iii) 10 datových souborů listinných důkazů, které stěžovatel založil do kárného spisu spolu s podáním označeným jako dodatečné vyjádření kárně obviněného ke kárné žalobě dne 4. 2. 2019. Kárný spis předložený žalovanou však obsahuje pouze několik listin, navíc těch, které jsou z pohledu stěžovatele nejméně důležité. K ověření tohoto tvrzení stěžovatel navrhl porovnat protokol o jednání kárného senátu ze dne 10. 1. 2019 s obsahem kárného spisu. Přestože stěžovatel na uvedené okolnosti upozornil již městský soud před nařízeným jednáním (podáním ze dne 12. 1. 2021) a navrhl, aby soud vyzval žalovanou k předložení úplného kárného spisu, městský soud tak neučinil a ve věci rozhodl, aniž by důvodnost námitek stěžovatele přímo v kárném spisu ověřil. Dle stěžovatele ve spisu scházela také kopie jím ručně psaného záznamu, městský soud navzdory tomu uvedený dokument v napadeném rozsudku posuzoval a hodnotil.

[9] Žalovaná práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Podle § 16 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, je advokát *povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny*. Podle odst. 2 věty za středníkem téhož ustanovení zákona je advokát *povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné*.

[12] Podle § 17 zákona o advokacii nesmí advokát při výkonu advokacie snižovat důstojnost advokátního stavu. Městský soud v této souvislosti správně připomněl rozhodovací praxi kárných senátů žalované k výkladu sousloví *snížení důstojnosti advokátního stavu* např. tím, že advokát porušil podmínky advokátní úschovy (sp. zn. K 150/2012 nebo sp. zn. K 18/2014), nedostavil se k hlavnímu líčení bez omluvy nebo substituce (sp. zn. K 30/2014), vzal žalobu zpět bez pokynu klienta a bez dostatečné komunikace s klientem (sp. zn. 64/2014). Rovněž z odborné komentářové literatury vyplývá, že „(...) jako kárné provinění je posouzeno jak porušení stavovských předpisů, tak nedbalé poskytování právních služeb“ (Kovářová, D. a kol. *Zákon o advokacii. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 17).

[13] Článek 9 odst. 1 usnesení představenstva žalované č. 1/1997 Věstníku (etický kodex) dále stanoví povinnost advokáta řádně klienta informovat o tom, jak vyřizování jeho věci postupuje, a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů.

[14] Kárným proviněním se dle § 32 odst. 2 zákona o advokacii rozumí *závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem*.

[15] V nyní projednávané věci stěžovatel v souvislosti s kárným proviněním, které je mu kladeno za vinu, v kasační stížnosti namítal, že orgány žalované nezohlednily písemný pokyn od klienta (vztahující se k nedoplnění podaného odvolání), který předložil

pokračování

v předchozím řízení, a jednostranně vyšly ze svědecké výpovědi bývalého jednatele stěžovatelovy klientky (společnosti IZOLPARTNER s.r.o.), který však měl zájem na výsledku kárného řízení. Dle názoru stěžovatele je nepodložený také skutek spočívající v neinformování klientky o odmítnutí odvolání, jímž se správní orgány ani městský soud téměř nezabývaly a neprovedly k němu důkazy.

[16] K těmto námitkám Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem uvádí, že kárný senát v odůvodnění rozhodnutí náležitě a přezkoumatelně vysvětlil, proč považoval ručně psaný záznam ze dne 27. 4. 2016 za nevěrohodný a účelový a proč namísto toho uvěřil svědecké výpovědi Ing. Zdeňka Krčka, bývalého jednatele společnosti IZOLPARTNER s.r.o., který při výslechu provedeném při jednání dne 10. 1. 2019 jednoznačně vyloučil, že by stěžovateli dal pokyn odvolání nedoplňovat, a naopak uvedl, že cílem bylo odvolání věcně projednat a ve sporu uspět. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že svědek v průběhu kárného řízení vypovídal spontánně, logicky, jeho výpovědi vyznívají věrohodně a jsou v souladu s ostatními provedenými důkazy. Svědek výpověď podpořil také e-mailovou korespondencí, kterou vyhledal přímo při jednání ve schránce vlastního telefonu. Ve vztahu k ručně psanému záznamu ze dne 27. 4. 2016, v němž je uvedeno, že na schůzce, která proběhla téhož dne, byl projednán rozsudek Městského soudu v Praze ve sporu se společností TAL COMPANY s.r.o. s tím, že společnost IZOLPARTNER s.r.o. si přeje odvolání podat, nicméně s ohledem na současnou finanční situaci dále v odvolacím řízení nepokračovat (záznam je opatřen podpisem stěžovatele a dle jeho tvrzení také podpisem Ing. Zdeňka Krčka), městský soud ve shodě s orgány žalované správně dovodil, že tento záznam nelze pokládat za věrohodný. Jeho důkazní hodnotu přitom snižuje i skutečnost, že stěžovatel záznam předložil kárnému senátu žalované teprve po výslechu Ing. Zdeňka Krčka, tj. poté, co již svědek jednání kárného senátu žalované opustil, a tedy se nemohl k obsahu zápisu, jeho autentičnosti ani k pravosti podpisu vyjádřit. Uvedenou listinu (předloženou pouze v kopii, která neobsahuje výslovný pokyn odvolání nedoplňovat, ani z ní není zřejmé, kdo ji podepsal) proto nelze pokládat za důkaz způsobilý vyvrátit stěžovatelovu vinu.

[17] Pokud kárná žaloba stěžovatele dále vinila z toho, že společnost IZOLPARTNER s.r.o. neinformoval o tom, že došlo k ukončení řízení v důsledku nedoplnění odvolání, a stěžovatel v této souvislosti na svou obhajobu tvrdil, že o ukončení odvolacího řízení informoval Ing. Zdeňka Krčka telefonicky (bezprostředně po doručení usnesení Vrchního soudu v Praze), také v tomto případě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že toto tvrzení svědek nepotvrdil a že by toto obvinění nemělo oporu v provedeném dokazování, resp. že by k němu nebyly provedeny žádné důkazy. Orgány žalované stejně jako městský soud v této souvislosti vycházely především z provedené svědecké výpovědi bývalého jednatele stěžovatelovy klientky (společnosti IZOLPARTNER s.r.o.) a skutečnost, že stěžovatel klientku o ukončení řízení v důsledku nedoplnění odvolání neinformoval, se nepodařilo vyvrátit ani e-mailovou korespondencí, která byla v řízení předložena a provedena k důkazu.

[18] Namítal-li stěžovatel dále v kasační stížnosti, že nebylo provedeno množství jím navržených důkazů, jež nadto nebyly učiněny součástí kárného spisu, a orgány žalované neprovedení důkazů ani nezdůvodnily, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující.

[19] V případě kárné odpovědnosti advokátů je při hodnocení postupu žalované nutno vycházet nejen z úpravy obsažené v § 32 až § 35e zákona o advokacii, ale také ve vyhlášce č. 244/1996 Sb., kterou se podle zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, stanoví kárný řád (advokátní kárný řád). Advokátní kárný řád v § 41 odst. 2 stanoví, že *součástí kárného spisu jsou zejména kárná žaloba, písemná vyjádření, protokol o jednání, odvolání, záznamy, jakož i jiné písemnosti a ostatní důkazní prostředky, které byly v průběhu kárného řízení účastníky kárného řízení předloženy nebo v souladu se zákonem a tímto kárným řádem kárnými orgány získány*. Podrobnější úpravu dokazování, včetně hodnocení důkazů, ovšem ani jeden z uvedených předpisů neobsahuje. Zákon o advokacii pouze v § 33 odst. 5 stanoví, že *kárně obviněný má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu; má právo hájit se a navrhnout důkazy, které by měly být provedeny*. V souladu s § 35e odst. 2 zákona o advokacii je tudíž na místě přiměřené použití zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád).

[20] Kárně obviněný má v kárném řízení před kárným senátem právo navrhnout na svou obhajobu jakékoli důkazy, které uzná za vhodné. Kárný senát pochopitelně nemusí všem vzneseným návrhům vyhovět, nicméně v takovém případě je povinen v odůvodnění rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně vysvětlit, proč tak neučinil. Městský soud v této souvislosti správně poukázal na závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že správní orgán musí v rozhodnutí uvést důvod, proč nevyhověl návrhu na provedení důkazu, jinak se jedná o tzv. opomenutý důkaz (viz např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 - 80). Ve výjimečných případech se však správní orgány nemusejí k veškerým důkazním návrhům účastníka řízení vyjadřovat, je-li z nich zcela zjevné, že nejsou pro posuzovanou věc relevantní (Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, komentář k § 76).

[21] V projednávaném případě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že stěžovatel nekonkretizoval, jaké důkazy, které v řízení navrhl, nebyly provedeny, o jaké konkrétní důkazy se jednalo, co jimi stěžovatel zamýšlel prokázat a jaký vztah měly k předmětu řízení. V podaném odvolání se stěžovatel omezil toliko na obecně formulované námitky, včetně konstatování, že kárný senát neprovedl některé důkazy, které stěžovatel navrhl na svou obranu, a že se kárný senát v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal s tím, proč tyto důkazy neprovedl (vedle obsáhlého množství důkazů ohledně finanční a hospodářské situace společnosti IZOLPARTNER s.r.o. se dle stěžovatele mělo jednat též o několik e-mailových zpráv mezi ním a představiteli jmenované společnosti). Tutéž námitku stěžovatel zopakoval také v podané žalobě, která je v zásadě doslovným přepisem nekonkrétního odvolání. Bezprostředně před nařízeným ústním jednáním soudu pak stěžovatel upozornil soud na skutečnost, že spisový materiál neobsahuje 61 datových souborů doručených žalované dne 14. 12. 2018, dále 57 datových souborů doručených dne 9. 1. 2019 a 10 datových souborů doručených dne 4. 2. 2019, a požadoval, aby soud žalovanou vyzval k předložení úplného spisového materiálu.

[22] Odhlédne-li Nejvyšší správní soud od skutečnosti, že stěžovateli nic nebránilo, aby listiny, u nichž se domníval, že nejsou součástí kárného spisu žalované a jimiž nepochybně disponoval, sám soudu v řízení doložil, je z odůvodnění vydaných rozhodnutí zřejmé, že kárný senát prováděl rozsáhlé dokazování čtením obdržených listin, především při jednání dne 10. 1. 2019 (viz protokol na č. l. 59 až 63 kárného spisu, ze kterého

pokračování

vyplývá, že k důkazu bylo čteno celkem 73 listin a došlo také k výsledku Ing. Zdeňka Krčka, bývalého jednatele společnosti IZOLPARTNER s.r.o.). V prvostupňovém rozhodnutí pak kárný senát v bodě 28 odůvodnil, že „*pokud byly provedeny listinné důkazy ohledně ekonomické situace stěžovatele (pozn.: rozuměj společnosti IZOLPARTNER s.r.o.), zejména účetními doklady, smlouvami o postoupení pohledávek a výpisy z internetových stránek společností KONSPRO s.r.o. a NOVAGLASS s.r.o., pak tyto nepovažuje kárný senát pro posouzení viny kárně obviněného za relevantní, neboť s předmětným kárným proviněním dle názoru kárného senátu nijak nesouvisí*“. Stejně tak v rozhodnutí o odvolání odvolací kárný senát v bodě 7 uvedl, že „*(...) pokud kárný senát neprovedl některé důkazy navržené kárně obviněným, stalo se tak z důvodu, že nesouvisely se žalovaným skutkem nebo že některé důkazy hodnotí kárný senát jinak v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů*“.

[23] Městský soud pak v uvedené souvislosti v napadeném rozsudku správně upozornil na to, že předmětem řízení před kárnými orgány žalované bylo stěžovatelovo jednání spočívající v tom, že jako zástupce společnosti IZOLPARTNER s.r.o. nereagoval na usnesení soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení a nedoplnil podané odvolání, což vedlo k jeho odmítnutí, přičemž o této skutečnosti klientku neinformoval. K množství listin, které stěžovatel odeslal žalované a jimiž se pokoušel dokumentovat hospodářskou a finanční situaci společnosti IZOLPARTNER s.r.o. a v návaznosti na to též úmysly orgánů společnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že v souzeném případě mohly vést tyto důkazy toliko k dokreslení pozadí fungování jmenované společnosti, její hospodářské situace a případných okolností jejího převodu. Samy o sobě ani ve spojení s dalšími důkazy ovšem nemohly být způsobilé prokázat stěžovatelovu nevinu, tj. to, že by od orgánů společnosti obdržel výslovný pokyn odvolání nedoplňovat.

[24] Vedení kárného spisu, v němž absentují listiny navržené stěžovatelem k důkazu (z nichž některé byly v kárném řízení k důkazu provedeny), nicméně je nutno hodnotit jako pochybení, jehož by se žalovaná měla v budoucnu vyvarovat. V souzené věci se však z důvodů uvedených výše nejedná o procesní vadu takové intenzity, jež by měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[25] Stěžovatel dále v kasační stížnosti zopakoval námitku nepřiměřenosti druhu a výše uloženého kárného opatření, a v této souvislosti upozornil, že kárný senát nezohlednil jeho stávající majetkové poměry, jakož i případné polehčující okolnosti. Dále namítal, že kárný senát označil za přítěžující okolnost stěžovatelovo chování v průběhu kárného řízení, které však nemůže být posuzováno jako přítěžující okolnost.

[26] Ani těmito námitkám však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Městský soud v odůvodnění rozsudku správně dovodil, že pokuta uložená ve výši 60 000 Kč je v souladu s hledisky uvedenými v § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu a je i přiměřená povaze skutku a následkům hrubé nedbalosti stěžovatele, jakož i jeho osobním a majetkovým poměrům (uvedeným v bodě 13 prvostupňového rozhodnutí).

[27] Podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii lze advokátu za kárné provinění uložit pokutu až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním právním předpisem. V roce 2019 tak kárná komise mohla stěžovateli uložit pokutu až do výše 1 335 000 Kč, neboť minimální mzda činila v tomto roce 13 350 Kč (dle § 2 nařízení vlády č. 567/2006 Sb., o minimální mzdě, o nejnižších úrovních zaručené mzdy, o vymezení ztíženého pracovního prostředí a o výši příplatku ke mzdě za práci

ve ztíženém pracovním prostředí). Městský soud proto důvodně pokládal pokutu uloženou ve výši 60 000 Kč (s přihlédnutím k její zákonné výměře) za přiměřenou.

[28] K námitce nepřiměřenosti pokuty v porovnání s obdobnými případy se městský soud podrobně vyjádřil v bodě 51 odůvodnění napadeného rozsudku a také s těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Městský soud v této souvislosti poukázal na případy řešené kárnými senáty žalované v minulosti, konkrétně na věc sp. zn. K 64/2014, v níž byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za kárné provinění spočívající v tom, že „advokát jako ustanovený zástupce bez pokynu klienta vezme žalobu zpět, vzdá se odvolání proti usnesení o zastavení řízení a klienta o stavu věci neinformuje“; a dále na věc sp. zn. K 25/2013, v níž bylo shledáno jako kárné provinění, jestliže „advokát nepodá za klienty k výzvě soudu vyjádření, ani pak odvolání do rozsudku pro uznání, klienty neinformuje, s důsledkem zahájení exekuce proti klientům“ (v tomto případě byla uložena pokuta ve výši 55 000 Kč). Pokutu uloženou stěžovateli proto městský soud správně hodnotil jako přiměřenou také s ohledem na jiné podobné případy.

[29] Pravdivým není ani stěžovatelovo tvrzení, že by jeho chování v průběhu kárného řízení bylo posuzováno jako přitěžující okolnost. Městský soud v tomto ohledu pouze přitakal vyjádření žalované, že nedostatek stěžovatelovy sebereflexe jak v průběhu kontrolního procesu, tak v průběhu kárného řízení, byl zohledněn při volbě kárného opatření (tak, aby splnilo svou preventivní funkci). Přijatému závěru, že upuštění od potrestání nebo uložení napomenutí by ve stěžovatelově případě nevedlo k naplnění účelu kárného řízení, nelze v souzeném případě nic vytknout.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Na základě výše uvedených skutečností tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2022

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu